

тихъ се, та му вдигнахъ главата на високо и го разкопчавамъ, да не се задуши. И викамъ отъ прозореца: — Помощъ, помощъ, стражары! А бай Янко, Богъ да го прости, хърка така каточели орѣхитъркаля...

— И нѣщо не каза ли? — попита едната бабичка, прегърбената, навѣрно полуглуха, като стана да оправи изкривилата се свещъ.

— Хъмъ... — недоволенъ отъ прекъсването отвърна инвалидътъ. — Ще каже! Та той очи не отвори, човѣка! Да! Хърка, хърка, така, и въздъхва като че ли спи, пъкъ го будятъ, и не мърда. И докато дойдоха хора и доктора, все така. Не мърда, само главата му кимне на страна и дѣсната ржка понѣкога се вдигне до лакета и падне. А като дойде доктора, пипа го, обръща му клепака, па казва: Свършено е!.. Умрѣлъ... Парализа... — И си отиде. Азъ останахъ при него.

— А после, — продължи следъ кратко мълчание той — дойдоха негови роднини, Катя и младия лѣкарь, тѣхния. И всички, та и доктора: Какъ стана, не каза ли нѣщо, че такова... не стана ли нѣщо особено? — Какво? — питамъ доктора азъ. — Ами нѣкакво пукане, не чу ли? Ха! — Добъръ си ми и ти — докторъ, ученъ! Пукане! Какво ти пукане, нѣма нищо... Никакво пукане...

— Хъмъ! — въздъхна презъ носъ Илия и поклати тежко глава.

После, съ разплакани очи, съ дълтъгъ, печаленъ погледъ, той се обърна къмъ братъ си, прострѣнъ неподвижно предъ него, и нѣжно го погали по лъскавото, бледо-жълто, като слонова костъ, чело.

— Преизтощилъ се, изплашилъ се бедния Янко! — скръбно продума Илия. — Жертва на болни нерви, жертва на суевѣрие... Тѣ, аслж, все за това при-